

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4219 van 28 november 2007
in de zaak RvV 13.227 / II

In zake:

B. [REDACTED] G. [REDACTED]
B. [REDACTED] N. [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat G. [REDACTED] B. [REDACTED] en N. [REDACTED] B. [REDACTED], beiden staatloos, op 27 augustus hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juli 2007 genomen door de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoire.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SROKA loco advocaat K. BLOMME, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden bij de Belgische overheid op 9 november 2000 een asielaanvraag in, die op 29 januari 2001 als onontvankelijk beschouwd werd. Bij beslissing van 24 oktober 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep

de beslissing van de gemachtigde van de minister. Het verzoek tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat ingediend werd bij de Raad van State tegen de beslissing van de Commissaris-generaal werd verworpen bij een arrest van 22 september 2003.

1.2. Verzoekers dienden op 20 november 2001 een eerste aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.3. De in punt 1.2. bedoelde aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 17 april 2003. Tegen deze beslissing werd een verzoek tot schorsing en een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State, die bij arrest van 9 februari 2007 deze beslissing van de gemachtigde van de minister vernietigde.

1.4. Verzoekers dienden op 27 november 2003 een tweede aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet.

1.5. Verzoekers dienden een tweede asielaanvraag in op 1 april 2004. Op 30 april 2004 werd door de gemachtigde van de minister beslist verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

1.6. Op 6 mei 2007 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet waarbij verwezen wordt naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 1 december 2005, waarbij verzoekers erkend werden als staatlozen. Tevens wijzen ze erop dat op 23 februari 2007 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geattesteerd dat verzoekers de status van staatlozen hebben.

1.7. Aangaande de samengevoegde aanvragen tot machtiging tot verblijf van 20 november 2001, 27 november 2003 en 6 mei 2007 besliste de gemachtigde van de minister op 25 juli 2007 dat ze onontvankelijk zijn. Deze beslissing werd verzoekers ter kennis gebracht op 7 augustus 2007. Dit vormt de bestreden beslissing. Op 7 augustus 2007 werd aan verzoekers eveneens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verweerder werpt op dat het verzoekschrift nietig is, aangezien het bij gebrek aan vermelding van het kenmerk van verzoeksters dossier bij de verwerende partij, niet voldoet aan de bij artikel 39/69, §1, 1° van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvormen.

2.2. De in artikel 39/69, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift, dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt en dat de verwerende partij haar rechten van verdediging naar behoren kan uitvoeren. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan enigszins soepel kunnen worden geïnterpreteerd, in die zin dat de minste miskennis of verzuim ervan niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute nietigheden.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing gehecht is aan het verzoekschrift en dat deze, zoals verweerder zelf aangeeft, het kenmerk bevat van verzoekers dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dus duidelijk dat het doel van de norm, namelijk de nodige informatie aan de partijen en de Raad verschaffen in casu werd bereikt en dat de rechten van de verdediging niet geschonden werden. Het heeft de verwerende partij alleszins niet verhinderd een verweernota op te stellen.

De exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op de schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2. In een eerste onderdeel van het eerste middel betogen verzoekers het volgende :

"(...) Ten eerste stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat door verzoekers geen uitzonderlijke omstandigheden worden aangehaald waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet indienen via de gewone procedure. Verzoekers zetten in hun aanvraag tot regularisatie uitvoerig uiteen waarom zij vrezen voor hun leven indien zij moeten terugkeren naar hun land, al was het maar om een machtiging aldaar aan te vragen. Zij stellen uitdrukkelijk dat zij vrezen voor aanslagen op hun persoonlijke integriteit, dat zij vrezen voor represailles van dergelijke terroristische bewegingen die heden ten dage zeer machtig zijn in de Oostbloklanden. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt als 'antwoord' op de aangehaalde problematiek van verzoekers dat: "Tot slot hebben de problemen in Oezbekistan reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genqemde problemen kunnen derhalve niet meer aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen." Aldus zegt de dienst Vreemdelingenzaken hier (opnieuw) dat het feit dat hun asielaanvraag werd geweigerd voldoende is om te stellen dat er zich geen buitengewone omstandigheden voordoen. Nochtans verschilt het toepassingsgebied van artikel 9» derde lid Vreemdelingenwet met het toepassingsgebied van het Internationaal verdrag van Génève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Daarbij wordt verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State in deze meer bepaald: R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001, Rev.dr.étr., 2001, 469; R.v.St.(11e kamer) nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33). Bij een asielaanvraag worden de criteria van het Verdrag van Génève beoordeeld door de Dienst Vreemdelingenzaken en in een volgend stadium door het Commissariaat-Generaal. Het is niet omdat wordt besloten tot het niet voldoen aan de criteria van de Conventie van Génève dat kan worden gesteld dat ook niet is voldaan aan de buitengewone omstandigheden vereist door art. 9, derde lid Vreemdelingenwet. Op geen enkele manier wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken ingegaan op de door verzoekers in het kader van hun asielaanvraag aangehaalde (gegronde) vrees voor vervolging in Oezbekistan. Wel integendeel, er wordt ten onrechte geargumenteed dat deze reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een asielprocedure en om deze reden niet meer kunnen aanvaard zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheden, argumentatie die totaal verkeerd is. Aldus dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet wettig tot het besluit kon komen dat geen buitengewone omstandigheden aanwezig waren om reden dat de asielaanvraag werd verworpen."

3.3. In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat er door de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende werd ingegaan op de aangehaalde integratie door verzoekers. Verzoekers stellen in dit verband dat zij "hun gezinssituatie aan(halen) om te tonen hoe moeilijk het voor hen zou zijn om terug te keren".

3.4. In een derde onderdeel van het eerste middel betogen verzoekers dat het hen onmogelijk kan worden tegengeworpen dat zij een dergelijke vraag dienen te richten tot de

Belgische diplomatieke post in Rusland aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen. Verzoekers specificeren dit verder als volgt in hun verzoekschrift:

"(...) Wat betreft de algemene elementen:

Waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zou zij zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en art. 9.3° van de Vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats ! Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen. Gelet op het bovenstaande menen verzoekers dan ook dat zij bij wet verplicht zijn hun aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld. Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Wat betreft de specifieke omstandigheden.

Verzoekers wensen specifiek te wijzen op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Oezbekistan en door verwerende partij niet geargumenteed wordt betreffende de actuele moeilijkheden tussen Rusland en Oezbekistan enerzijds en het totaal gebrek aan reisdocumenten in hoofde van verzoekers anderzijds, die het totaal onmogelijk maken dat een aanvraag tot regularisatie alsnog zou ingediend worden in de Belgische Ambassade te Moskou, Rusland. In voorkomend geval zouden verzoekers hoe dan ook vervolging oplopen aangezien zij zonder de vereiste documenten Oezbekistan niet zouden mogen verlaten en dus overeenkomstig het strafwetboek strafbaar gesteld zouden worden. Bovendien is het zo dat verzoekers op heden het statuut van staatsloze hebben, hetgeen betekent dat zij van geen enkel land bescherming kunnen krijgen, noch met betrekking tot hun politieke rechten noch met betrekking tot hun burgerlijke rechten. Verder is het onderbreken van het verblijf "teneinde in het land van herkomst conform art. 9.2 een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou dit bovendien het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Het land van verblijf van verzoekers is België minstens dient aangenomen te worden dat zij gezien de hierboven gemelde argumentatie en de zeer goede integratie hier zij wel degelijk haar aanvraag tot regularisatie in België kunnen indienen. Verzoekers wijzen er specifiek op dat er geen Belgische ambassade is in Oezbekistan en dat er door verwerende partij niet geargumenteed wordt betreffende de actuele moeilijkheden tussen Rusland en Oezbekisten enerzijds en het totaal gebrek aan reisdocumenten in hoofde van verzoekers anderzijds, die het totaal onmogelijk maken dat er een aanvraag tot regularisatie alsnog zou ingediend worden in de Belgisch ambassade te Moskou. Verzoekers stellen dat zij zonder de vereiste documenten Oezbekistan niet zouden mogen verlaten en dus overeenkomstig het strafwetboek, strafbaar zouden gesteld worden. Verzoekers benadrukken dat zij het statuut van staatsloze hebben, hetgeen volgens hen betekent dat zij van geen enkel land bescherming kunnen krijgen, noch met betrekking tot hun politieke rechten, noch met betrekking tot hun burgerlijke rechten ».

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of ~~deze overheid~~ bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (R.v.St., nr. 89.048 van 20 juli 2000).

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.8. In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.10. In de in punt 1.7. bedoelde aanvragen, die de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing gezamenlijk onontvankelijk verklaart, worden de volgende buitengewone omstandigheden aangehaald :

a) aanvraag van 20 november 2001

- elementen inzake de integratie van verzoekers
- het gegeven dat verzoekers Oezbekistan ontvlucht zijn uit vrees voor vervolging, dat als volgt uitgewerkt werd:

"(...) Zij zijn Oezbekistan ontvlucht uit vrees voor vervolging en verdere aanslagen op hun persoon vanwege aanhangers van een fundamentalistische Islambeweging die het regime van de Islam van president Karimov willen omverwerpen en daarbij gesteund worden door het Talibanregime van uit Afghanistan. Eén van de medebewoners van het appartementsgebouw dat zij betrokken in Taskent was de vader van een zoon die deel uitmaakte van de terroristenafdeling van die beweging en die gezocht werd omdat hij pamfletten had verspreid en betrokken was bij een terroristische aanslag in 1999 gepleegd. De anti-terrorisme eenheid van de Oezbeekse politie was deze laatste op het spoor en viel het appartementsgebouw binnen en ondervroeg eerste ondergetekende. Bij die gelegenheid verklaarde hij dat deze jongen inderdaad islamitische pamfletten had verspreid en deel uitmaakt van een dergelijke groepering genoemde de W [REDACTED]. Twee weken later werd eerste ondergetekende bij de politie geconvoceerd om zijn verdere medewerking te verlenen. Een tijd later werd hij door de vader van betrokkene bedreigd en gedwongen zijn verklaring in te trekken. Hij ging daarop in maar de politie weigerde dit. Vier dagen later werd hij door vrienden of aanhangers van die buurman afgeranseld. Op grond van die feiten hebben nog drie andere medebewoners van hetzelfde appartementsgebouw dit verlaten en zijn blijkbaar eveneens gevlucht. Ook de hedendaagse actualiteit laat blijken hoe de bejegening is van de moslimbevolking ten overstaan van inwijkelingen, die pas in 1997 uit Turkmenistan kwamen en nadien de Oezbekistaanse nationaliteit verwierven, die daarenboven nog tot de russisch-orthodoxe katholieke godsdienst behoren en ook hun kinderen in die religie lieten dopen. Daarbij valt de rol van de Talibanbeweging niet te onderkennen voor wie zij als ongelovigen en ergo vijanden gelden. Hun vrees om naar hun land terug te keren en daar het voorwerp te worden van aanslagen op hun persoonlijke integriteit is derhalve niet uit de lucht gegrepen (...).

b) aanvraag van 27 november 2003:

- elementen inzake de integratie van verzoekers;
- het gegeven dat de kinderen in België schoollopen;
- het gegeven dat burgers van Russische afkomst, zoals verzoekers, onderdrukt worden in Oezbekistan en dat *"hun geloofsovertuiging zijnde orthodox-katholiek in een islamland waar het fundamentalisme alsmaar meer opkomt in hun nadeel zal werken indien zij beroep wensen te doen op de hulp van de autoriteiten van hun land van herkomst"*;
- het gegeven dat contacten gelegd werden met de ambassade van Oezbekistan en Turkmenistan in België om te achterhalen of ze de nationaliteit van voornoemde landen hebben;
- artikel 223 van het Strafrechtelijk Wetboek van de republiek Oezbekistan, dat als volgt uitgewerkt werd:

"(...)Verzoekers kregen kennis van artikel 223 van het Strafrechtelijk Wetboek van de republiek Oezbekistan (stuk 9) die het volgende stelt: "Artikel 223. Onwettig vertrek naar het buitenland, of onwettige binnenkomst in de Republiek Oezbekistan, of oversteken van de grens waarbij de wettelijke bepalingen terzake overtreden worden-Boete: tussen vijftig en honderd maal het minimale maandsalaris, of een vrijheidsberoving van minstens drie een hoogstens vijfjaar. Indien dezelfde overtredingen begaan worden bij:

- a) doorbreken van de grens*
- b) indien er daartoe vooraf een complot gesmeed werd tussen meerdere personen*
- c) indien het een ambtenaar betreft die naar het buitenland wil, is er daartoe een bijzondere toelating nodig.*

Straf: vrijheidsberoving van minimaal vijf en maximaal 10 jaar.

Een vrijstelling van deze maatregelen is van toepassing voor buitenlandse burgers en staatlozen die Oezbekistan binnengekomen zijn zonder het vereiste inreisvisum, maar die van het recht gebruik maken om asiel te vragen, zoals dit door de Grondwet van de Republiek Oezbekistan wordt voorzien." Het staat buiten kijf dat verzoekers Oezbekistan hebben verlaten met overtreding van de wettelijke bepalingen terzake. Zij zijn immers gevlucht. Bovendien bevinden zij zich zeker in één van de verzwarende omstandigheden daar inderdaad een complot werd gesmeed tussen meerdere personen opdat zij hun land zouden kunnen ontvluchten. Bovendien was de Heer B. [REDACTED] tewerkgesteld in een fabriek van de overheid in Oezbekistan en kan hij eventueel als ambtenaar worden aanzien die bovendien een bijzondere toelating nodig had. De vrees is aldus reëel dat verzoekers beiden in de gevangenis terecht zullen komen gedurende een lange periode en dat de kinderen aldus aan hun lot zullen worden overgelaten. Verzoekers hebben hun door henzelf aangekochte Oezbeeks paspoort dienen af te geven tijdens hun vlucht en beschikken thans enkel over een bewijs van verlies van paspoort van Turkmenistan (stuk 10). Zij waren immers aanvankelijk van Turkmeense nationaliteit en zijn in 1997 gevlucht naar Oezbekistan alwaar zij toen een paspoort hebben aangekocht. Thans kunnen zij niet meer bewijzen dat zij van Oezbeekse nationaliteit zijn en vrezen aldus tevens problemen bij hun binnenkomst in Oezbekistan. Ook dan kan eventueel van een onwettige binnenkomst met de sancties van artikel 223 door de autoriteiten worden besloten. Aldus is het voor verzoekers uitgesloten om terug te keren naar Oezbekistan om aldaar de nodige vergunningen aan te vragen en hun kinderen hier alleen achter te laten met het risico dat zij niet meer zullen terug geraken(...)."

c) aanvraag van 6 mei 2007:

- het gegeven dat verzoekers het statuut van staatloze verkregen hebben en het gegeven dat er sterke sociale banden zijn met België, die als volgt uitgewerkt werden: "(...) Dat verzoekers zich bijkomend op hun erkenning als staatsloze beroepen om een verblijfsrecht in België te bekomen. Dat gezien de staatsloosheid in hoofde van verzoekers dient vastgesteld te worden dat er sprake is van een totale onmogelijkheid tot terugkeer naar hun geboorteland. Dat door de Raad van State herhaaldelijk werd geoordeeld dat DVZ de aanvraag tot regularisatie niet zomaar onontvankelijk kan verklaren, dit gezien het feit dat een dergelijke afwijzing onvoldoende rekening houdt met de specifieke situatie van staatlozen. Dat verzoekers geen nationaliteit hebben en alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich in België situeren, dient er dan ook uitgegaan te worden van de verblijfplaats op heden. Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een "humanitaire machtiging" te bekomen via de diplomatieke post in het land van herkomst aangezien verzoekers als staatsloze werden erkend. Dat verzoekers specifiek wijzen op het feit dat er thans sprake is van een verblijf van meer dan 6 jaar in België met bewezen onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich in te werken in onze samenlevingsvorm. Hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking. Het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen. Aangezien de nodige reis- en identiteitsdocumenten ontbreken houdt een buitenlandse reis bovendien voor verzoekers een groot risico in op arrestatie en gedwongen verblijf in gevangenschap temeer zij destijds het land zijn uitgevlucht en zich om deze reden alleen al blootstellen aan gevangenisstraffen. Dat verzoekers dan ook vragen dat hun aanvraag als onontvankelijk zou worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en tevens reeds voorheen aangehaalde redenen als gegrond te worden toegestaan. Dat er geen tegenindicaties zijn in hoofde van verzoekers, wel integendeel. Aangezien verzoekers

om de redenen hierboven vermeld dan ook verzoeken om machtiging te verkrijgen voor een permanent minstens tijdelijk verblijf in België teneinde hen te verzekeren van een zekere toekomst in België door de aflevering van een identiteitskaart voor niet-Europese Vreemdelingen (gele kaart) op basis van art. 9,3° van de Wet van 15.12.1980(...).”

3.11. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt :

« In toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk de diplomatieke of consulaire post bevoegd of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november 2000 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlandse taallessen en een beroepsopleiding hebben gevolgd, vrijwilligerswerk verrichten, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd; dat de vrouw bloedgever is, een rijbewijs heeft behaald en muzieklessen volgt en dat de kinderen muzieklessen volgen en hun communie hebben gedaan, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980. Betrokkenen dienen zich hiervoor te begeven naar de Belgische ambassade te Moskou.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 09/11/2000 voor de eerste maal asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24/10/2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 26/10/2001. Betrokkenen verbleven van 26/10/2001 tot 01/04/2004 illegaal in België. Betrokkenen vroegen op 01/04/2004 een tweede maal asiel in België aan, welke op 30/04/2004 werd afgesloten met een weigering van in behandeling nemen door de Dienst Vreemdelingenzaken, hun diezelfde dag nog betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielpcedures -namelijk iets meer dan 11 maanden voor de eerste en 29 dagen voor de tweede- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst of van verblijf kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of van verblijf te vinden zijn. Wat de

scholing van de nu meerderjarige dochter betreft, dient te worden opgemerkt dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt daar zij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun oudste dochter als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. In de periode tussen 27/10/2001 en 31/03/2004 en sinds 01/05/2004 vindt deze scholing trouwens plaats, in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art 3§3 zijn deze die verzoekers verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Echter, de motieven die betrokkenen inroepen, te weten: zich beroepen op het statuut van staatloze is geen buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België kan rechtvaardigen. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkenen bewijzen op geen enkele manier dat zij niet meer zouden kunnen terugkeren naar Oezbekistan of Turkmenistan of enig ander land op basis van hun statuut als staatsloze. Er wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat betrokkenen hun verblijfsrecht aldaar verloren zouden hebben. De bewijslast hiervoor ligt bij de betrokkenen zelf. Betrokkenen kunnen er m.a.w. nog steeds als burger terecht.

De verwijzing naar het artikel 223 van het Strafrechtelijk Wetboek van de republiek Oezbekistan waarin vermeld staat dat illegaal vertrek naar het buitenland bestraft wordt met een geldboete en een gevangenisstraf, vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien de bewijslast dat betrokkenen daadwerkelijk zonder geldig paspoort uit Oezbekistan zijn vertrokken, bij betrokkenen zelf ligt. Bovendien hebben betrokkenen in hun aanvraag 9 § 3 d.d. 27/11/2003 zelf verklaard dat ze hun door henzelf aangekocht Oezbeeks paspoort dienden af te geven tijdens hun vlucht waaruit kan worden afgeleid dat zij Oezbekistan niet illegaal hebben verlaten.

Inzake hetzelfde strafwetsartikel dat stelt dat betrokkenen een gevangenisstraf en een geldboete riskeren bij onwettige binnenkomst in de republiek Oezbekistan; indien -zoals hierboven omschreven- betrokkenen niet aantonen dat ze hun verblijfsrecht aldaar hebben verloren, dan zullen zij op regelmatige wijze Oezbekistan kunnen binnenkomen. Tevens staat het betrokkenen vrij de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige reisdocumenten en financiële steun te bekomen voor de terugreis. Daarenboven dient te worden gesteld dat door het feit dat betrokkenen hun paspoort zelf hebben afgegeven tijdens de vlucht, zij op die manier een veroordeling zelf in de hand hebben gewerkt.

Het aangehaalde argument dat de hedendaagse actualiteit laat blijken hoe de bejegening is van de moslimbevolking ten overstaan van inwijkelingen, die pas in 1997 uit Turkmenistan kwamen en nadien de Oezbeekse nationaliteit verwierven, die daarenboven nog tot de russisch-orthodoxe katholieke godsdienst behoren, vormt geen buitengewone omstandigheid daar dit geen persoonlijk bewijs levert dat hun leven om dit feit aldaar in gevaar zou zijn.

Tot slot hebben de problemen in Oezbekistan reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hoger genoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard

als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 van de wet van 1980 in België in te dienen(...).

3.12. Uit de in punt 3.11 geciteerde bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister alle door verzoekers in hun aanvragen opgeworpen argumenten, in hun totaliteit uitvoerig besproken en beantwoord heeft alvorens te concluderen dat ze op zich geen buitengewone omstandigheden vormen die de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden in België verantwoorden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.13. Verzoekers argumenteren dat de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele manier ingaat op de door hun in het kader van hun asielaanvraag aangehaalde vrees voor vervolging in Oezbekistan en dat het niet volstaat te stellen dat deze reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een asielprocedure. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister ingegaan is op het argument van verzoekers, uitgewerkt in hun aanvraag van 20 november 2001, dat de hedendaagse actualiteit laat blijken hoe inwijkelingen door de moslimbevolking bejegend worden. Verzoekers brengen niets in tegen het antwoord van de gemachtigde van de minister op dit punt en de Raad acht de appreciatie van de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk of willekeurig. Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoekers in hun aanvraag van 20 november 2001 uitgewerkte buitengewone omstandigheid dat ze Oezbekistan ontvlucht zijn uit vrees voor vervolging en verdere aanslagen op hun persoon vanwege aanhangers van een fundamentalistische islambeweging, reeds het voorwerp is geweest van een beslissing in het kader van de asielprocedure (bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 24 oktober 2001 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). In deze beslissing wordt het volgende gesteld: *"Bovendien wijst niets erop dat u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Oezbeekse autoriteiten die, zoals blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (verhoorverslag Commissariaat-generaal p.8) en uit bronnen aanwezig op het Commissariaat-generaal, elk islamfundamentalisme vervolgen en veroordelen"*. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister, ter beoordeling van de door de verzoekende partijen in hun aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf aangehaalde onmogelijkheid tot terugkeer die reeds aan bod gekomen is in het kader van de asielprocedure, wat verzoekers zelf toegeven in hun verzoekschrift, verwijst naar het onderzoek van deze problemen in het kader van de asielaanvraag (cfr.R.v.St., nr. 169.230 van 21 maart 2007). De Raad stelt vast dat verzoekers ten andere niets inbrengen tegen de hierboven vermelde stelling van het Commissariaat-generaal dat zij toch bescherming zouden kunnen genieten van de Oezbeekse autoriteiten die elk islamfundamentalisme vervolgen en veroordelen, wat verzoekers daarenboven, blijkens de beslissing van het Commissariaat-generaal, zelf zouden toegegeven hebben.

3.14. Verzoekers argument dat de gemachtigde van de minister niet afdoende is ingegaan op de aangehaalde integratie van verzoekers is gericht op een overtollig motief van de bestreden beslissing, aangezien dit argument de gegrondheid van de aanvraag betreft. De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken was er dan ook geenszins toe gehouden hierop in te gaan, aangezien hij zich in de bestreden beslissing louter uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoekers kritiek hieromtrent kan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.15. Verzoekers tonen met hun vage blote bewering dat hun gezinssituatie aantoonde hoe moeilijk het voor hen zou zijn om terug te keren, niet aan dat zij dit in hun opeenvolgende aanvragen hebben ingeroepen en dat de gemachtigde van de minister hiermee geen

rekening gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. Het komt alleszins de Raad niet toe om zelf uit de drie aanvragen van verzoekers tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf het argument te gaan puren aangaande de gezinssituatie waarmee de gemachtigde van de minister geen rekening zou gehouden hebben bij het treffen van de bestreden beslissing. Ten overvloede verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.14.

3.16. De Raad stelt vast dat verzoekers als stelling poneren dat aangezien tal van elementen van hun "humanitaire aanvraag" zich in België situeren, het hen toegestaan moet worden de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen, wat hun verblijfplaats is tot op heden. Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat artikel 9, tweede lid (oud), van de vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland en dat artikel 9, derde lid (oud) bepaalt dat in buitengewone omstandigheden het hem wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Voor wat betreft verzoekers opmerking dat er geen enkele wettelijke mogelijkheid bestaat om een "humanitaire machtiging" te verkrijgen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien de wetgeving hierover niets voorziet, dient te worden opgemerkt dat er evenmin een wettelijke mogelijkheid bestaat om een humanitaire machtiging in België te verkrijgen. De Raad wenst er in dit opzicht aan te herinneren dat bovenvermeld artikel 9, tweede en derde lid (oud) van de vreemdelingenwet proceduremaatregelen bevat voor het indienen van een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf en niet handelt over humanitaire machtigingen in België.

3.17. Voor wat betreft beide verzoekers argument aangaande hun staatloosheid, dient te worden opgemerkt dat, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, de staatloosheid op zich geen buitengewone omstandigheid is die verzoekers zou toelaten de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat verzoekers hun aanvraag kunnen indienen in het land waar ze nog een verblijfsrecht hebben, hetzij Oezbekistan, hetzij Turkmenistan, hetzij enig ander land. De bestreden beslissing stelt dat verzoekers geen enkel bewijsstuk voorleggen dat ze aldaar hun verblijfsrecht verloren hebben. Verzoekers betwisten dit niet. Verzoekers stelling dat door de verwerende partij niet geargumenteed wordt betreffende de actuele moeilijkheden tussen Rusland en Oezbekistan enerzijds en het totaal gebrek aan reisdocumenten in hoofde van verzoekers anderzijds, die het volgens verzoekers totaal onmogelijk maken een aanvraag tot regularisatie in te dienen in de Belgische ambassade in Moskou, mist feitelijke grondslag aangezien uit de drie aanvragen van verzoekers blijkt dat ze dit niet ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers de hulp kunnen inroepen van I.O.M. om zo de nodige reisdocumenten en financiële steun te krijgen voor de terugreis. Verzoekers brengen hiertegen niets in. De verwijzing in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid om beroep te doen op I.O.M. ondervangt ook verzoekers kritiek dat het gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk zou zijn om in het land van herkomst een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers hun argument herhalen dat ze vervolgd zullen worden wegens illegaal vertrek uit Oezbekistan, maar niets inbrengen tegen de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waarom verzoekers verwijzingen naar artikel 223 van het Strafrechtelijk Wetboek van Oezbekistan niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden. De Raad acht de appreciatie van de gemachtigde van de minister op dit punt niet kennelijk onredelijk of willekeurig.

3.18. Concluderend dient gesteld te worden dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is of kennelijk onredelijk is. De beslissing is afdoende gemotiveerd en het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van deze van de bevoegde overheid.

Het eerste, tweede en derde onderdeel van het eerste middel zijn niet gegrond.

3.19. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 3 en 5 van het E.V.R.M.

3.20. In een eerste onderdeel van het tweede middel stellen verzoekers het volgende: *"Eerste verzoeker werd door leden van een terroristische beweging afgeranseld en meerdere malen bedreigd in zijn land van herkomst. De kans is aldus zeer groot dat zijn gehele gezin zal worden aangepakt eenmaal zij terug zouden komen in hun geboorteland.*

Niet alleen door de terroristische beweging doch eveneens door de overheid van Oezbekistan vrezende zij thans vervolging. Verzoekers verwijzen in dit verband naar hetgeen uiteengezet is in het kader van hun asielprocedure en in huidig verzoekschrift. In casu vallen het arresteren van verzoekers door de Oezbeekse autoriteiten en de kans van represailles van de terroristische beweging bijgevolg onder de toepassing van art. 3 en 5 EVRM.

Gezien hun Russische afkomst en hun daarmee gepaard gaande orthodox-katholieke geloof is hun vrees op vervolgingen vanwege de autoriteiten van de islamstaat Oezbekistan en/of fundamentalistische moslimbeweging zeker en vast meer dan gegrond."

De Raad stelt vast dat verzoekers opnieuw verwijzen naar elementen die aan bod zijn gekomen in het kader van hun asielprocedure. De Raad verwijst hierbij naar het gestelde in punt 3.13 en acht het eerste onderdeel van het tweede middel bijgevolg ongegrond.

3.21. De Raad leidt uit de formulering van het tweede onderdeel van het tweede middel af dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekers betekend werd op 7 augustus 2007. Blijkens het verzoekschrift wordt deze maatregel niet bestreden. Het verzoekschrift bepaalt immers het volgende: *"Verzoekende partijen hebben hierbij de eer een verzoekschrift tot nietigverklaring in te dienen tegen: de beslissing van de gemachtigde van de Heer Minister van Binnenlandse Zaken dd. 25.07.2007 houdende afwijzing van het verzoek tot regularisatie door verzoekers als zijnde onontvankelijk."* Het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekers betekend werd op 7 augustus 2007, werd evenmin gevoegd bij het verzoekschrift.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.

